

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III.ÚS 129/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť D. Š., B., zastúpeného advokátkou JUDr. S. M., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/144/2011 z 12. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. novembra 2012 doručená sťažnosť D. Š., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co/144/2011-306 z 12. júla 2012.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že sťažovateľ návrhom podaným na Okresnom súde Levice (ďalej len „okresný súd“) 13. septembra 2009 žiadal, aby okresný súd zaviazal odporcov v 1. až 3. rade zaplatiť žalovanú sumu s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej sťažovateľovi poškodením zdravia. Okresný súd rozhodoval najprv o základe veci a zisťoval, či žalovaní v 1. až 3. rade nesú zodpovednosť za škodu. Sťažovateľ ako zamestnanec žalovaného v 1. rade ochorel počas pracovnej cesty v zahraničí a jeho zdravotný stav sa výrazne zhoršil pri ceste domov, pričom žalovaní, resp. ich zamestnanci mu neposkytli prvú pomoc ani neprivolali zdravotnú pomoc a podľa sťažovateľa nesú zodpovednosť za zhoršenie jeho zdravotného stavu z dôvodu neskorého poskytnutia zdravotnej pomoci. Po prekonaní choroby (ťažkého zápalu centrálnej nervovej sústavy) má sťažovateľ trvale poškodené zdravie a je mu priznaný čiastočný invalidný dôchodok. Podľa sťažovateľa mal mať jeho zamestnávateľ (žalovaní v 1. rade) vnútornými predpismi upravené aj prípady postupu v mimoriadnych situáciách počas prepravy svojich zamestnancov, inak zodpovedá za škodu spôsobenú na zdraví svojich zamestnancov v dôsledku zanedbania právnych povinností. Okresný súd po vykonaní dokazovania konštatoval, že nebolo ničím preukázané, že by za ochorenie, vývoj choroby, jej vyvrcholenie a napokon následky niesli zodpovednosť žalovaní, a preto medzitýmnym rozsudkom č. k. 9/256/2009-246 z 23. februára 2011 vyslovil, že zodpovednosť žalovaných v 1. až 3. rade v danej veci nie je daná.

Medzitýmne rozhodnutie prvostupňového súdu napadol sťažovateľ včas podaným odvolaním. V odvolaní argumentoval tým, že súd pri hodnotení dôkazov nezohľadnil všetky relevantné okolnosti, najmä skutočnosť, že žalovaný v 1. rade preventívne neupravil vnútorným predpisom riešenie mimoriadnych situácií počas prepravy zamestnancov zo zahraničia domov v záujme ochrany ich zdravia a bezpečnosti. Ďalej tvrdil, že súd nevykonal dostatočné dokazovanie a vec nesprávne právne rozhodol.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu a jeho rozhodnutie v odvolacom konaní rozsudkom č. k. 9 Co/144/2011-306 z 12. júla 2012 potvrdil podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ako vo výroku vecne správne rozhodnutie a pri zdôraznení relevantných skutočností v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu.

Sťažovateľ krajskému súdu najmä vytýka:

„Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu v tom, že uviedol, že sťažovateľ, ktorý bol poslaný na pracovnú cestu do Švédska za účelom výkonu práce zvarača, začal mať prvé príznaky ochorenia dňa 11. 10. 2007, lekára nenavštívil. Žalobca si zvolil cestu do SR a odcestoval dňa 16. 10. 2007. Zhoršenie zdravotného stavu nastalo, pričom mu bola zo strany jeho manželky privolaná pomoc až v T. a následne poskytnutá odborná starostlivosť a následne bol hospitalizovaný s diagnózou ťažkého zápalu centrálnej nervovej sústavy. Ďalej odkázal zhodne s názorom súdu prvého stupňa na znalecký posudok č. 6/2009 znaleckej organizácie F. vypracovaný pre účely trestného konania v súvislosti s trestným stíhaním podľa § 177 ods. 1,2 Trestného zákona - neposkytnutie pomoci vedeného proti neznámemu páchatelovi. Podľa záverov znaleckého posudku prakticky počas priebehu cesty spolucestujúci nespozorovali na žalobcovi viditeľné príznaky ochorenia. Podľa ich názoru k dynamike vývoja, teda k viditeľnému zhoršeniu zdravotného stavu, mohlo dôjsť v priebehu poslednej etapy cesty, teda pred príchodom na hranice SR a ČR. Z celkovej tejto situácie znalci konštatovali, že laik nemôže vedieť rozlíšiť stav bdlosti a jasnosti vedomia, pretože si to nemusí všimnúť. Ďalej uviedli, že sa nedá predpokladať, že by ich reakcia na vzniknutú situáciu mala zahŕňať okamžité privolanie lekárskej pomoci.

Krajský súd sa stotožnil s tým že žalobca /sťažovateľ/ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že žalovaný v I/ porušil pracovnoprávne predpisy a ani, že by konal odporca konal proti dobrým mravom, keď sťažovateľovi dal možnosť riešiť svoj zdravotný stav nielen v mieste bydliska, ale mu poskytol možnosť odcestovať na Slovensko. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa skonštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno zodpovednosti za spôsobenú škodu žalovanými v 2. a 3. rade.

V konaní bolo sťažovateľom poukázané na to, že, že vzhľadom na rozsah činnosti, ktorú žalovaný I/ vykonáva, ktorá súvisí s niekoľkoročným posielaním zamestnancov

žalobcu na výkon práce do zahraničia /Švédsko/ na základe montážneho príkazu, bolo zákonnou povinnosťou žalovaného 1/ upraviť vo vnútorných predpisoch v rámci prevenčnej povinnosti neštandardné, teda mimoriadne situácie, ktoré môžu vzniknúť na pracovných cestách, vrátane presunu zamestnancov z pracovných ciest na územie SR.

Jedná sa o také mimoriadne situácie, ktorých i neskoršie následky môžu mať vplyv na zdravie zamestnancov. Zákon uložil žalovanému 1/ dodržiavať všetky predpisy na zaistenie BOZP uvedené v § 39 ods. 1 zákonníka práce.

Vyhodnotenie súdu, že ak v autobuse nebola určená priamo zodpovedná osoba žalovaným 1/ nemá to žiadnu priamu súvislosť so škodou na zdraví žalobcu je nesprávne, nakoľko zdravotný stav žalobcu sa markantne zhoršil počas jeho prepravy zo Švédska cez územie Dánska, SRN a ČR na územie SR.

Zákonník práce /§ 146, § 147/ a z. č. 126/2006 Zb /§ 6/ ukladá žalovanému 1/ vykonávať všetky potrebné preventívne a ochranné opatrenia na zaistenie BOZP so zreteľom na všetku okolnosť týkajúcu sa práce. S ohľadom na rozmanitosť podmienok a situácií ide o širokú škálu najmä technických, organizačných, personálnych a výchovno-vzdelávacích opatrení.

Z rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 9 C/256/2009-246, ale ani krajského súdu nevyplýva, z akých dôkazov súd došiel k záveru, že žalovaný 3/- vodič autobusu O. H. bol plne zaškolený a znalý svojich predpisov. Tiež súd v rozsudku neuviedol, či žalovaný 2/ znalosti ohľadne žalovaného 3/ vo veci prepravného poriadku a prvej pomoci pravidelne kontroloval. Z uvedeného vyplýva, že v rozsudku splnenie si povinnosti žalovaného 2/ nebolo jasne preukázané.“

Sťažovateľ ďalej všeobecným súdom vytýka, že nepredvolali všetkých navrhovaných svedkov a že nezisťovali, či odporca v 1. rade mal vypracované interné smernice na plnenie si prevenčnej povinnosti v zmysle § 146 a § 147 Zákonníka práce a § 6 ods. 1 zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 124/2006 Z. z.“), najmä zapracovanie riešenia mimoriadnych situácií počas pracovných ciest v interných predpisoch. Sťažovateľ považuje za nesprávne aj hodnotenie správania odporcu v 3. rade (vodiča autobusu), ktorý bol zamestnancom žalovaného v 2. rade, všeobecnými súdmi a posúdenie

ich zodpovednosti v zmysle cestovného prepravného poriadku a § 415 Občianskeho zákonníka.

Ústavnému súdu bolo 7. decembra 2012 doručené vyjadrenie advokátky sťažovateľa, v ktorom oznamuje, že na pojednávaní vo veci samej pred okresným súdom 28. novembra 2012 vzal sťažovateľ späť žalobu proti žalovaným v 2. a 3. rade, v dôsledku čoho súd konanie proti nim zastavil. Proti žalovanému v 1. rade vzal sťažovateľ žalobu čiastočne späť. Okresný súd rozsudkom žalobu proti nemu zamietol.

Sťažovateľ je presvedčený, že postupom a rozhodnutím krajského súdu vo veci sp. zn. 9 Co 144/2011 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne prijal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa D. Š. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/144/2011-306 zo dňa 12. 07. 2012 porušené bolo

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/144/2011-306 zo dňa 12. 07. 2012 v spojení vec s rozsudkom Okresného súdu Levice č. k. 9 C/256/2009-246 zo dňa 23. 02. 2011 a vec vracia krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. D. Š. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5000.- € (slovom päťtisíc eur, ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohoto nálezu.

4. Krajský súd v Nitre je povinný nahradiť D. Š. trovy konania vo výške 1011,26.- do 15 dní od právoplatnosti tohoto nálezu na účet advokáta JUDr. S. M.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Podstatou námietok sťažovateľa sú tvrdenia o porušení práva na spravodlivé súdne konanie krajským súdom v dôsledku nedostatočného dokazovania, nezohľadnenia všetkých okolností pri vyhodnotení dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Odvolačný súd nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok po zhrnutí výsledkov dokazovania v konaní pred okresným súdom ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Podobne považoval odvolačný súd za správny právny záver, ktorý prvostupňový súd vyvodil zo zisteného skutkového stavu. V odôvodnení rozhodnutia krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Žalobca, ktorého v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno, nepreukázal, že žalovaný v 1. rade zavinene porušil povinnosti pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s ním uplatňovanou škodou alebo že by úmyselne konal proti dobrým mravom. Taktiež nebolo preukázané porušenie právnych povinností zamestnancami žalovaného v 1. rade v rámci plnenia úloh zamestnávateľa v jeho mene. V konaní nebolo ani preukázané, že by žalovaný v 1. rade konal proti dobrým mravom, ba práve naopak, dal možnosť žalovanému svoj zdravotný stav riešiť nielen v mieste pracoviska, ale mu poskytol možnosť odcestovať na Slovensko. Odvolačný súd zhodne so súdom prvého stupňa je aj toho názoru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ani

pokiaľ ide o preukázanie zákonných predpokladov v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, pokiaľ ide o zodpovednosť za škodu žalovanými v 2. a 3. rade.

Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že pokiaľ ide o vzťah medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, nedošlo k naplneniu predpokladov v zmysle ust. § 192 ods. 1, 2 ZP. Protiprávnosť ako všeobecný predpoklad ani na strane zamestnávateľa žalobcu, ani na strane pracovníkov žalovaného v 1. rade preukázaná nebola. Nebolo preukázané, že k porušeniu povinnosti došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. I keď podľa odseku 2 nie je rozhodujúce, či škoda vznikla pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, nebolo preukázané to, kto škodu spôsobil a kto porušil právnu povinnosť. Zamestnávateľ zodpovedá len za protiprávny úkon štatutárnych orgánov zamestnávateľa a poverených zamestnancov a len za taký protiprávny úkon, ktorého sa dopustili zamestnanci konajúci v jeho mene v rámci plnenia úloh zamestnávateľa. Vzhľadom na to bolo potrebné konštatovať, že zodpovednosť žalovaného v 1. rade za vzniknutú škodu nie je daná.

Pokiaľ ide o vzťah žalobcu a žalovaného v 2. rade, absolútne nebolo preukázané, že vznik škody bol vyvolaný osobitnou povahou prevádzky v zmysle ust. § 427 ods. 1 OZ, a preto zodpovednosť žalovaného v 2. rade nie je daná.

Žalovaný v 3. rade nezodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi, nakoľko nedošlo k porušeniu právnej povinnosti, ktorá je všeobecným predpokladom, k vzniku škody a taktiež nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Odvolací súd konštatuje, že ani zodpovednosť žalovaného v 3. rade nie je daná.“

Sťažovateľ si uplatňoval svoj nárok voči zamestnávateľovi (žalovanému v 1. rade) v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 a 2 Zákonníka práce.

V zmysle uvedených ustanovení zodpovedá zamestnávateľ zamestnancovi za škodu, ak je naplnený predpoklad, že škoda vznikla zamestnancovi pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, škoda je dôsledkom porušenia právnych povinností alebo úmyselného konania proti dobrým mravom, alebo (podľa ods. 2 citovaného ustanovenia) porušenie povinnosti bolo spôsobené zamestnancom, ktorý konal v rámci plnenia úloh

zamestnávateľa v jeho mene, a zároveň musí existovať príčinná súvislosť medzi škodou a porušením povinností, resp. úmyselným konaním proti dobrým mravom.

Všeobecné súdy sa vo svojom rozhodnutí museli vysporiadať najmä s otázkou, či zamestnávateľ sťažovateľa (príp. jeho zamestnanci) porušil svoje právne povinnosti a/alebo či úmyselne nekonal proti dobrým mravom. Podľa sťažovateľa jeho zamestnávateľ porušil svoju povinnosť, ktorú mu ukladá ustanovenie § 146 ods. 2 a § 147 ods. 1 Zákonníka práce a § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 124/2006 Z. z.

Krajský súd vo svojom rozsudku sp. z. 9 Co/144/2011 dospel k záveru, že skutkový stav bol zistený okresným súdom správne a bol z neho vyvodený správny právny záver. Z rozsudku okresného súdu sp. zn. 9 C/256/2009 z 23. februára 2011 vyplýva, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd zaoberal otázkou, či zamestnávateľ sťažovateľa nezanedbal plnenie si svojej prevenčnej povinnosti pri ochrane zdravia svojich pracovníkov:

„Zamestnanci žalovaného v 1. rade mali na pracovisku v cudzine zabezpečenú lekársku starostlivosť. V prípade, že zamestnanec potreboval lekárske ošetrenie mal k dispozícii kartu poistenca s ktorou mohol ísť k lekárovi. Toto dosvedčili P. H., vedúci stavby, P. B., vedúci montér, aj spolubývajúci žalobcu G. T., ktorý žalobcu k lekárovi posielal. Podľa G. T. aj vedúci stavby po troch dňoch absencie žalobcu trval na tom, aby buď išiel k lekárovi, alebo môže ísť na doliečenie domov. Žalobca lekársku pomoc na pracovisku nevyhľadal, rozhodol sa dňa 16. 10. 2007 odcestovať domov autobusom.

Žalovaný v 1. rade svojich zamestnancov počas zahraničnej pracovnej cesty poistil v poisťovni U., o čom predložil hromadnú poistnú zmluvu č. 11 717 155 z 31. 8. 2006. Vysielanie zamestnancov na pracovné cesty upravuje Organizačná smernica č. 304/04 z 2. 5. 2005. Táto podrobne upravuje aj zahraničné pracovné cesty zamestnancov. Na liste 7/11 smernice je upravená povinnosť zamestnávateľa dohodnúť so zamestnancom dopravu do miesta odchodu, a podľa všeobecných ustanovení pod bodom 1. je stanovené, že pri ceste do zahraničia a návrat je nutné použiť dopravný prostriedok stanovený zamestnávateľom.

V časti Zdravotná starostlivosť a poistenie v bode dva smernice je zakotvené, že ak vyslaný zamestnanec v krajine pobytu onemocnie, je to povinný sám, resp. prostredníctvom

svojho priameho nadriadeného oznámiť vedeniu stavby resp. vysielajúcej organizácii. Ak si to zdravotný stav zamestnanca vyžaduje, rozhodne zamestnávateľ po konzultácii s miestnym lekárom o ďalšom spôsobe liečby, alebo aj o návrate domov.

Žalovaný v 1. rade svojich zamestnancov tomto prípade prepravoval na zahraničnú pracovnú cestu a domov autobusom prepravnej spoločnosti žalovaného v 2. rade, s ktorou má uzavretú zmluvu.

Organizačná smernica číslo OS-S č. 522/07 s názvom : Pravidlá na zaistenie BOZP, vypracovaná žalovaným v 1. rade bola bodu 1., stanovuje základné podmienky a postupy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, na vylúčenie alebo obmedzenie faktorov podmieňujúcich vznik pracovných úrazov, chorôb z povolania a iných poškodení zdravia z práce a všeobecné zásady prevencie. Ďalej žalovaný predložil Plán bezpečnosti a ochrany zdrvia pri práci na stavbe číslo 21000-3285a Havarijný plán. “

Po posúdení vykonaného dokazovania prvostupňový súd skonštatoval, že „*súd dokazovaním nemal preukázané, že by žalovaný v 1. rade porušil niektorú svoju právnu povinnosť následkom čoho vznikla žalobcovi škoda na zdraví. Žalobcu poistil, zabezpečil mu dostupnosť lekárskej starostlivosti, a v konečnom dôsledku zabezpečil, aby sa žalobca prepravil domov, keďže sa rozhodol liečiť doma na Slovensku. Vedúci stavby H. zariadil prepravu žalobcu k autobusu do Dánska služobným vozidlom a prihlásil ho na zoznam cestujúcich. Nebolo ani preukázané, že by spolucestujúci zamestnanci žalovaného v 1. rade porušili niektorú právnu povinnosť pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti splnením. Spolucestujúci v autobuse boli bežní zamestnanci žalovaného, ktorí cestovali domov, teda neplnili žiadne pracovné úlohy. Cestovanie domov nie je v priamej ani nepriamej súvislosti splnením pracovných úloh. Žalobca nepreukázal opak, hoci dôkazné bremeno je na ňom. Zodpovednosť za vzniknutú škodu môže byť u nich len osobná, teda každého jednotlivca v autobuse. “*

Ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha hodnotiť spôsob vykonávania dôkazov všeobecnými súdmi ani hodnotiť skutkové a právne závery, ku ktorým dospeli, a tak zasahovať do ich rozhodovacej činnosti, pretože nie je prieskumným súdom ani nadriadeným súdom. Jeho úlohou je kontrola zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov

všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. V danej veci podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bolo možné označiť za neakceptovateľný alebo zjavne neodôvodnený iba z toho dôvodu, že podľa sťažovateľa mali všeobecné súdy pripustiť vykonanie aj iných sťažovateľom navrhovaných dôkazov. Súdny hodnotili dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia a neprikladali tvrdeniu sťažovateľa na vykonanie iných dôkazov dôležitosť so zreteľom na iné písomné a svedecké dôkazy.

Ústavný súd zároveň usúdil, že rozhodnutie krajského súdu je akceptovateľné aj čo sa týka vyvodenia právneho záveru zo zisteného skutkového stavu. Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že krajský súd preskúmal rozhodnutie okresného súdu aj jemu predchádzajúci postup, a ani po oboznámení sa so sťažovateľom predloženým stanoviskom nezistil žiadne nedostatky, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd nezistil pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti žiadne skutočnosti nasvedčujúce priamej súvislosti medzi rozhodnutím okresného súdu, krajského súdu ani Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a sťažovateľom označenými základnými právami, jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2013